

OVERWEGING   **UIT DE KRINGLOOP VAN HET KWAAD**

DATUM	23 & 24 februari 2019
VOORGANGER	Anneke Grunder
EERSTE LEZING	1 Samuël 26, 2; 7 – 9, 12 -13 en 17 - 22
EVANGELIE	Lucas 6, 27-38

OVERWEGING

Die David! Hij krijgt de kans van zijn leven om de man die hem serieus naar het leven staat te doden, en dan doet hij het niet!

Menigeen onder ons zou denken: ‘Wat een sufferd. Dit is toch pure zelfverdediging. Dat mag toch...’

Is hij nou zo’n doetje dat hij niet durft? Zelfs niet als iemand het karwei vóór hem wil klaren?

Een eerder verhaal heeft laten zien dat David geen bangerik is: onbeschermd trad hij de gepantserde reus Goliath tegemoet en doodde hem met één trefzekere steenworp van zijn slinger. Angst is het dus niet. Maar David dénkt anders. Voor hem telt niet zijn eigen belang en veiligheid als eerste, maar de vraag wat in het belang van allen is, en wat de wil van God is. Voor hem is Saul, in al zijn gekte, nog steeds de koning, de leider van het volk, de gezalfde van de Eeuwige. Die zet je niet met één dodelijke steek opzij...

In het evangelie lijkt Jezus nog een stap verder te gaan! ‘Heb je vijanden lief!’ vraagt hij ons. Dat lijkt een onmogelijke opgave. Hoe kun je sympathie voelen voor mensen die jou haten?

Maar Jezus roept hier niet op tot het koesteren van warme gevoelens.

Dat zou compleet onrealistisch zijn. Dan doen we de pijn van mensen die slachtoffer zijn van liefdeloosheid ook geen recht.

Maar in de bijbel is ‘liefhebben’ niet allereerst een gevoel, maar een manier van handelen naar anderen! Het is doen! Jezus roept ons hier op om zo om te gaan met de ander, dat de vijandschap kan worden beëindigd. Dat is een grote opgave!

Daarom maakt hij het vervolgens kleiner:

Wees goed voor wie jullie haten! Anders gezegd: ‘probeer de weg naar zijn hart te vinden, zodat hij ‘ontdooit’ en het gesprek aangaat. Hij roept ons op om de *eerste* stap te zetten om de kringloop van verwijten en haat te doorbreken.

David geeft ons daarvan vandaag een voorbeeld. Hij draagt Saul echt geen warm hart meer toe. Daarvoor is er teveel gebeurd. Hij kiest vanuit dat respect voor Saul voor de weg van de confrontatie: hij neemt de lans en de waterkruik weg, de instrumenten om in de woestijn te overleven. Hij zoekt een veilig heenkomen en beklimt - ver weg van Saul – de top van de berg.

Boven Saul uit tronend!! gaat hij het gesprek met hem aan:

‘Ik had u kunnen doden, maar deed het niet. Waarom jaagt u op mij? Ik ben ten opzichte van u niet meer dan een vlo

Saul moet dan erkennen dat hij fout zit, dat David een edel mens is.

Daarna kan David Sauls dienaar de lans en waterkruik teruggeven.

Het is een staaltje van lef, menselijk respect en slimme politiek dat hier geleverd wordt. Daar kan menig wereldleider nog wat van leren...

Daar kunnen ook wij iets van meenemen. NI. dat niet angst en afwijzing hoeven te regeren in onze omgang met mensen die het ons moeilijk maken. Respectvolle confrontatie, mét aandacht voor onze eigen veiligheid brengen ons verder. Dat geldt voor de verhouding tussen partners, tussen ouders en kinderen, tussen collega's en burens, hier in onze gemeenschap en in wijdere verbanden.

Maar wat moeten we dan met die krasse uitspraak: 'Als iemand je op je wang slaat, bied hem dan ook je andere wang aan'? En 'geef iemand die je bovenkleed neemt ook je onderkleed'? Gaat dat niet te ver? Je hoeft je toch niet alles te laten welgevalen, je zelfs als slachtoffer op te werpen? Maar is dat ook zo? Stel u de situatie voor: iemand staat een ander in de grootste onredelijkheid in het gezicht. Wat de mens die slaat dan verwacht is angst of boosheid en verzet. Het aanbieden van je andere wang zet hem, als hij nog een sprankje menselijkheid in zich heeft, op het verkeerde been, het haalt hem uit zijn doen. Dat opent de mogelijkheid van het gesprek. en geeft de geslagene de regie terug over wat er gebeurt. Deze houding getuigt van lef en van liefde. Het is een poging in de ander, die fout zit, je broeder of zuster tevoorschijn te roepen, medemenselijkheid te herstellen. Het haalt ons uit de kringloop van het kwaad.

Natuurlijk lukt dat niet altijd. Daar is het evangelie ook realistisch over.

Want er wordt ook gezegd dat je iemand mag loslaten, als die weigert op jouw pogingen tot gesprek in te gaan. bv. in Mattheüs 18.

Maar de inzet tot gesprek is essentieel.

Jezus motiveert dat met de woorden: 'Behandel anderen zoals je zelf behandeld wilt worden.. 'Dat klinkt in onze oren als een oproep tot rechtvaardig handelen, als 'wat gij niet wilt dat u geschiedt....

Maar het gaat hier, denk ik, om meer. Want willen we als het om ons zelf gaat alleen rechtvaardigheid? Snakken we niet allemaal naar een leefomgeving waarin we ons aanvaard en geliefd weten?

Leven we uiteindelijk niet bij de gratie van de mildheid van onze naasten?

Daarom antwoorden dominicaanse mensen bij hun professie op de vraag: 'wat wil je?' met: 'ik wil God barmhartigheid en die van jullie'.

Alleen zo kan een leefbare gemeenschap, een leefbare wereld geschapen worden, in het groot en in het klein.

In een omgeving waar we fouten mogen maken kunnen we met vallen en opstaan leren uit te groeien tot mensen van het kaliber waartoe Jezus ons oproept: barmhartige mensen zijn.

En zoals David zich door zijn vrienden gesteund wist, zo mogen ook wij hulp vragen aan anderen in ons zoeken naar oplossingen voor een goede omgang met elkaar.

Dat we elkaar daarin tot steun mogen zijn, dat we ons gedragen mogen weten door de Eeuwige zelf. Hij is het die ons oproept tot goedheid.

Hij vangt ons in mildheid op als we miskleunen en tekortschieten.

Hij die de Liefde zelf is.